

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ἱστούμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσπερινοῦ		Ἑσπερινοῦ	
Ἑσπερία . . .	δρ. 16.—	Ἑσπερία ..	δρ. 20.—
Ἑσπερινός . .	> 8,50	Ἑσπερινός	> 10,50
Ἑσπερινός . .	> 4,50	Ἑσπερινός	> 5,50
Ἑσπερινὸν ἀρχοῦνται		τὴν 1ην ὁκτώβριος μηνός.	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

*Εσωτερικ. λεπ. 40. *Εξωτερικ. λεπ. 45
 Θέλλα προσηγουμένων ενών, επίσης λεπ. 40

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

*Օծօց Թեօդակնօտ ձգ. 38, քաղն ՎԵՅՐԺԱՆԵՐԸ

Περίοδος Β'.—Τόμος 27ος

Ἐν Ἀθήναις, 6 Ἰουνίου 1920

Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 27

© ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

A'

Ἦταν ἓνα παιδὶ πού τὸ φώναζαν Ἀλέκο καὶ τὸ ἔγραφαν Ἀλέ-
ξανδρο.

— Μὰ πῶς μὲ λένε; ρωτοῦσε· Ἀλέκο ἢ Ἀλέξανδρο;

— Ἀλέξανδρος εἶναι τὸ ἐπίσημό σου ὄνομα, τοῦ ἀπαντοῦσαν.

Ἀλλὰ χαϊδευτικά
σὲ λέμε Ἀλέκο.

— Ὡστε ἔχ(η) τὸ
ὄνομα τοῦ Μεγά-
λου Ἀλεξάνδρου ;
— Βεβαιότατα !
τὸ ἴδιον.

— Πολύ καλὰ
λοιπόν! Θὰ γίνω
κι' ἐγὼ στρατηγός,
ἀρχιστράτηγος, κα-
τακτητής, Μέγας
Ἀλέξανδρος!

Ἔτσι ὁ μικρὸς Ἀλέκος, ἐπειδὴ εἰ-
χε τὸνομα, δὲν ὄνει-
ρευόταν παρὰ στρα-
τούς, πολέμους, μά-
χες, νίκες, θριάμ-
βους. Καὶ τὰ παι-
χνίδια τοῦ δὲν ἦταν
παρὰ σπαθιά, του-
φέκια, σπηρούνια,
πιστόλια, κανόνια,
στρατιωτικὲς στολὲς καὶ μολυβένιοι στρατιῶτες.



Μιά μέρα ὅμως σκέφθηκε πῶς ἦταν πιά καιρὸς νά ποικήσῃ καὶ στρατιῶτες ἀληθινούς. Φόρεσε λοιπὸν τὴ στρατιωτικὴ του στολή, — πανταλονάκι προσκόπου, τζιπουνάκι μ' ἐπωμίδες ἀπὸ χρυσόχαρτο, πηλίκιο μὲ γαλόνια καὶ μὲ λοφίο ἀπὸ ξεσκονιστήρι, — κρέμασε στὸ πλευρό του ἓνα γιαταγάνι καὶ μιὰ φούντα, πέρασε στὸ ζουνάρι του μιὰ φευτοπιστόλα καὶ βγήκε νά στρατολογήσῃ. — Ἀλλὰ τί ἀπόκαμε, θὰ σᾶς πῶ μεθαύριο.

Η ΚΥΡΑ - ΜΑΡΘΑ

Η ΚΥΡΑ - ΜΑΡΘΑ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

— Μου φαίνεται πώς πρώτα θά'λθῃ ἡ δική σου σειρά, εἶπε ὁ Τζάκ, κοιτάζοντας τὸν ἀδελφὸ τοῦ καὶ τὴν Ἄννα. "Ὅσο γιὰ μένα, νομίζω ὅτι ἡ φύσις μ' ἐπλάσε γιὰ νὰ εἶμαι θεός... ὁ καλὸς θεὸς τοῦ κόσμου... θεὸς τῆς Νέας Ἑλβετίας!.. Μ' ἀς τάξουμε αὐτὰ ἀφ' οὗ σήμερα δὲν πρεσβεῖται νὰ φερέσουμε τὸ φράκο μας γιὰ νὰ πᾶμε σὲ κανένα γάμο. Πρόκειται μόνο νὰ κάμουμε μιὰ ἀναγνώριση πῶς ἂν αὐτὸ τὸν τοῦχο.

— Νομίζω, εἶπε τότε ἡ κυρία Οὐόλ-
στων, ὅτι ἡ κυρία Ζερμάττε, ἡ "Αννα
κι' ἐγὼ θὰ κάμουμε καλύτερα νὰ μεί-
νουμε 'δῶ. Ἡ ἐκδρομὴ σας θὰ εἶναι
πολὺ κουραστικὴ, ἂν παραταθῇ ὡς τὸ
βράδυ. Ἡ ἀκρογιαλιά αὐτὴ εἶναι ὅλως
διόλου ἔρημη καὶ δὲν φοβούμεστε καμ-
μιὰ κακὴ ἐπίσκεψη. Ἐπειτα, σὲ κάθε
στιγμὴ, καὶ μᾶς ἦτα, εὐκόλο νὰ ξανα-
ποῦμε στὴν πινασσα. Ἐτσι καὶ σεῖς,
ἀφοῦ θὰ ξέρετε πῶς σᾶς περιμένουμε
δῶ, θὰ προσπαθήσετε νὰ γυρίσετε ὅσο
το δυνατό γρηγορώτερα.

— Ναὶ, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ, κί' ἐγὼ νομίζω πῶς στήν ἀκρογιαλιά αὐτὴν δὲν ἔχετε κανένα φόβο. Ἀλλὰ τί νά σᾶς πῶ! Δὲν θά ἤμουν πολὺ ἥσυχος ἂν σᾶς ἄφινα μονάχες.

— Τότε μένω κι' ἐγώ! ἐπρότεινε
ὁ Ἐρνέστος.

— Νά το! φώναξε φαιδρά ο Τζάκ.
 "Ο σοφός μας προτιμά να μείνη εδώ,
 γιά... να ριχθῇ μὲ τὰ μούτρα σὲ κανένα
 βιβλίο. Στοιχηματίζω πὼς θά'χωσε στὶς
 τσέπες του ἑνα-δύο... Ἐκτός ἂν πῆρε
 μεγάλα βιβλία καὶ τὰκρυψε στὸ ἀμπάρι
 τῆς πινάσσας... Ἄς εἶναι, ἄς μείνη. Μὲ
 τὴ συμφωνία ὅμως νὰ ἔλθῃ μαζί μας
 ἡ Ἄννα...

—Κ' ἡ κυρία Ουόλστον, κι' ἡ μητέρα σου ἐπίσης, ἐπρόσθεσε ὁ κ. Ζερμάττ. Σκέφθηκα πῶς αὐτὸ εἶναι τὸ καλύτερο. Κι' ὅπου κουρασθοῦν, ἀς σταματήσουν.

— Καί τότε ο Έρνέστος θά μπόρεση νά τούς κάμει συντροφιά! φώναξε ο Τζάκ, γελώντας φαιδρότατα.

— "Ας μὴ χάνουμε καιρό, εἶπε ὁ κ. Οὐόλστον. Ἡ δυσκολία εἶναι ὡς νάναι-βοῦμε 'ς αὐτὸ τὸν τοῖχο, ποὺ τὸ ὕψος του, λογαριάζω, θά εἶναι ἑκατὸ ὡς ἑκατονπενήντα πόδια. Εὐτυχῶς ποὺ τὸ μονοπάτι αὐτὸ δὲν εἶναι πολὺ δύσκολο κι' ἄμα φθάσουμε στὴν ράχη, θά ἰδοῦμε τί θά κάμουμε.

— Ἐμπρός λοιπόν! δρόμο! εἶπε ὁ Τζάκ.

Πρὶν φύγουν, ὁ κ. Ζερμάτ πήγε νὰ ἐξετάσῃ τὸ ἀγκυροβόλημα τῆς Ἑλίας. Καί βεβαιώθηκε ἐπὶ τόπου, ὅτι οὔτε στὴν ἀμπώτιδα ἐκινδύνευε νὰ καθῆσθαι, οὔτε στὴν παλίσροια νὰ σκουντρήσῃ ἀπάνω στοὺς βράχους. Ἡ πινασσα ἦταν πραγματικῶς ἀγκυροβολημένη στὸ καταλληλότερο μέρος.

Ἡ συντροφιά ξεκίνησε τότε γιὰ τὸ μονοπάτι. Ἦταν ἀκριβῶς στὴ μέση τοῦ τοίχου, ἕνα σχίσμα τοῦ γρανίτη, ἕνα ἄνοιγμα ἀπὸ κάτω ὡς ἀπάνω. Κι' ἡ πλαγιά, νὰ ποῦμε, αὐτοῦ τοῦ ἀνοίγματος, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος μάλιστα, δὲν ἦταν πολὺ τραχειά, πολὺ ἀπότομη, κι' ἀποτελοῦσε τὸ μονοπάτι ποὺ ἐβγαζε στὴν κορυφή.

Οἱ ἄντρες εἶχαν πάρει καθένας τὸ τουφέκι του, ἀπὸ ἕνα σακκουλάκι σκάγια, ἀπὸ ἕνα φλασκὶ μπαρούτι κι' ἀπὸ μερικὰ φυέκια με σφαῖρες, ποὺ εἶχε κάμει ὁ Τζάκ. Κι' ὁ νεαρὸς κυνηγὸς λογαρίαζε πὼς θά εὑρίσκαν ἄφθονο κυνήγι, ἴσως μάλιστα νὰ σκότωναν καὶ κανένα θηρίο, γνωστὸ ἢ ἄγνωστο, στὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς Νέας-Ἑλβετίας.

Ὁ Μπράουν κι' ὁ Φλάμπ ἔφαχναν μπροστά. Τοὺς ἀκολουθοῦσαν ἀπὸ ἕνα μέρος τοῦ μονοπατιοῦ, ποὺ ἦταν πολὺ ὄρθιο, εἶχε ὅμως κι' ἀνωμαλίες ποὺ τὶς μεταχειρίζονταν γιὰ σκαλοπάτια. Φαίνεται πὼς τὴν ἐποχὴ τῶν βροχῶν, τὸ ἀνοίγμα ἐκεῖνο τοῦ γρανίτινου τοίχου δεχόταν τὰ νερά, ποὺ ἐσχημάτιζαν χείμαρρο. Τώρα ὅμως, στὴ μέση τοῦ καλοκαιριοῦ, ἡ κοίτη ἦταν κατάξερη. Κι' ἐπειδὴ περνοῦσαν ἀνάμεσα σὲ μεγάλες πέτρες, ἔτοιμες νὰ κατακυλίσουν, ἔπρεπε νὰ παίρνουν κάποιες προφυλάξεις, — νὰ προσέχουν ἄξαφνα μὴ σπρώξουν πολὺ καὶ μετατοπίσουν καμμιά πέτρα, ποὺ τότε ὅλες θά ἔχαναν τὴν ἰσορροπία.

Δὲν χρειάστηκε λιγώτερο ἀπὸ μισὴ ὥρα, γιὰ νὰ φθάσουν στὴν κορυφή. Κι' ὁ πρῶτος ποὺ ἀνέβηκε κεῖ πάνω, — δὲν θάπορῃσεν κανεὶς, — ἦταν ὁ ἀνυπόμονος κι' ἀκράτητος Τζάκ.

Μπροστά του, πρὸς τὰ δυτικά, μιὰ ἀπέραντη πεδιάδα ἀπλωνόταν ὡς ποὺ ἔφθαναν τὰ μάτια του.

Ὁ Τζάκ τὴν κοίταξε κατάπληκτος. Γύριζε ἀπὸ δῶ, γύριζε ἀπὸ καὶ... Κι' ὅταν ἐφθάσε στὴν κορυφὴ κι' ὁ κ. Οὐόλ-

στον, ὁ νέος, δείχνοντας τὴν πεδιάδα ἐκεῖνη, ἐφώνασε:

— Νὰ χῶρα μιὰ φορὰ! Τί ἐκπληξὴ καὶ τί ἀπογοήτευση!

Ἡ ἀπογοήτευση αὐτὴ ἔγινε γενική, ὅταν ἀνέβηκαν στὸ ἴσιωμα τῆς ράχης ὁ κ. Ζερμάτ με τὸν Έρνέστο καὶ με τὶς γυναῖκες.

Ἡ κυρία Οὐόλστον, ἡ κυρία Ζερμάτ κι' ἡ Ἄννα ἐκάθισαν σὲ μιὰ πέτρα κι' ἐκοίταζαν. Οὕτ' ἕνα δένδρο γιὰ νὰ προφυλαχθῇ κανεὶς ἀπὸ τὸν φλογερὸ ἥλιο, οὕτ' ἕνα χαλάκι πρασινάδας γιὰ νὰ ξεπλωθῇ! Το ἔδαφος, γεμάτο πέτρες, ἀκατάλληλο γιὰ κάθε βλάστηση, ἦταν ἐδῶ κι' ἐκεῖ σπαρμένο μόνο ἀπὸ βρύα, ποὺ φυτρώνουν καὶ στὴν πέτρα, γιὰτὶ δὲν χρειάζονται σχεδὸν ἰκμάδα. Ὁ ἄλλος κανεὶς, καθὼς τὸ εἶπε κι' ὁ κ. Ζερμάτ, πὼς μιὰ ἔρημο! τῆς Πετραραβίας, ξερὴ κι' ἄγονη, συνόρευε με τὴ γόνιμη, τὴν καταπράσινη Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας!

Ναί, καταπληκτικὴ ἀντίθεση ἀνάμεσα στὶς δύο χῶρες, σ' ἐκεῖνη ποὺ ἀπλωνόταν ἀπὸ τὸ ρέμμα τῶν Τσακαλιῶν, ὡς τὸ ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης-Ἑλπίδας, καὶ σ' αὐτὴ ποὺ εἶχαν τώρα μπροστά τους! Πόσο δύσκολη, ἀλήθεια, θά ἦταν ἡ θέση τῶν ναυαγῶν, ἂν τὸ πλοιάριο ἐκεῖνο μὲ τὰ βαρελῖα τοὺς ἐβγαζε τότε στὴν ἀνατολικὴ ἀκτὴ τοῦ νησιοῦ!

Ἀπὸ τὸ ὕψωμα λοιπόν, ὅπου εἶχαν ἀναβῆ οἱ ταξιδιώτες, ὡς τὸν ὄρο τῆς Σωτηρίας, ποὺ φαίνονταν σὲ ἀπόσταση δύο λευγῶν πρὸς τὰ δυτικά, τὸ βλέμμα ἀγκάλιαζε μιὰ ἔρημη χῶρα, χωρὶς πρασινάδα, χωρὶς δένδρα, χωρὶς νερά. Κανένα τετράποδο δὲν φαίνονταν στὴν ἐπιφάνειά της. Ὁ ἄλλος πὼς τὴν εἶχαν ἐγκαταλείψει κι' αὐτὰ τὰ θαλασσοπούλια.

— Ὡστε ἡ ἐκδρομὴ μας ἐτελείωσε, εἶπε ὁ κ. Ζερμάτ, τουλάχιστο 'ς αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ νησιοῦ μας...

Βεβαίως, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Οὐόλστον, καὶ μοῦ φαίνεται ὅλως δόλοιο περιττὸ νὰ ψηφίσουμε αὐτὸ τὸν ἥλιο, γιὰ νὰ ἐξερευνήσουμε μιὰ πετρώδη χῶρα, ὅπου βέβαια δὲν θά βροῦμε τίποτα.

— Τί ἰδιότροπη ποὺ εἶναι ἡ φύσις! παρατήρησε ὁ Έρνέστος. Πόσο τῆς ἀρέσουν οἱ ἀντιθέσεις! Ἐκεῖ-πέρα, ὅλες οἱ παραγωγικὲς τῆς δυνάμεις σ' ἐνέργεια ἐδῶ ἡ φοβερώτερη στείρωση, ἡ νέκρα!

— Το καλύτερο ποὺ ἔχουμε νὰ κάμουμε, εἶπε τότε ἡ κυρία Ζερμάτ, εἶναι νὰ καταβῶμε στὴν ἀκρογιαλιά καὶ νὰ μπουέμε στὴν πινασσα.

— Αὐτὴ εἶναι κι' ἡ δική μου γνώμη, ἐπρόσθεσε ὁ κ. Οὐόλστον.

— Ἔστω, εἶπε ὁ Τζάκ. Ἀς σκαρφαλώσουμε ὅπως πρῶτα καὶ στὴν ψηλότερη κορυφή.

Κι' ἔδειχνε ἕνα ὕψωμα ἀριστερά. Σὲ πέντε λεπτά τῆς ὥρας τὸ ἀνέβη-

κε. Κι' ἀφοῦ κοίταξε ἀπὸ κεῖ-πάνω, λόγυρα, φώναξε τὸν πατέρα του, τὸ Οὐόλστον καὶ τὸν Έρνέστο νὰ αἰσταντο κι' αὐτοί.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠ

ΣΚΙΕΣ

[Μὲ τὸν τίτλον αὐτόν, ὁ ποιητὴς κ. Λαμπρός, ἕνας ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς καὶ ἐκλεκτοὺς ποιητὰς μας, ἐξέδωσε, γιὰ πρῶτόν, τὰ ποιήματά του σὲ βιβλίο. Ἀπὸ τὴν αὐτὴν λυρική συλλογὴ, ποὺ κάθε τὴν ἀποτελεῖ κι' ἕνα μικρὸ, κάποτε δὲ καὶ ἀριστοῦργημα, εἶναι ὁ "Ἐσπερίνος".

Τὸ πρῶτο εἶναι μιὰ ἀναπαράσταση καὶ ποιητικὴ ἐξήγηση τῆς μελαγχολικῆς ἀναισθητικῆς ἐκείνης ὥρας, ποὺ καὶ οἱ καμπάνες τὸν ἐσπερίνο. Ὁ ποιητὴς φανερῶς τὴν ὥρα αὐτὴ περὶ ἀράτος καὶ παρὰ τοὺς θλιμμένους ὁ Χριστὸς, — ὁ Χριστὸς ποὺ εἶπε: "Ἀδελφοί, πρὸς με οἱ περνοῦντες ἀνάπαυσαν ὑμᾶς!"

Τὸ δεύτερο ἔγραψε ὁ ποιητὴς στὸ θάνατο γιὰ τὸν. Εἶναι, καθὼς θά ἴδῃτε, συνδυασμὸς ἀπὸ ἀναμνήσεις, ἀπὸ φράσεις παραμυθιῶν καὶ ἀπὸ φράσεις ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν καὶ λαϊκὴν ποίησιν ποὺ κάνει ἰ.

Οἱ "Σκιές" τοῦ κ. Λαμπροῦ Πορφύρα βέβαια εἶναι βιβλίο γιὰ μεγάλους. Ἡ μεγαλὴ κι' ἀληθινὴ ποίησις εἶναι γιὰ ὅλους ἴσως περισσότερο ἀπ' ὅλους τὴν αἰσθάνοντα νέοι καὶ τὰ παιδιὰ. Γι' αὐτοὺς καὶ ἄλλα ἀριστοῦργματα ἀπὸ τὴν συλλογὴ αὐτὴ θά σὰς ἐντυπωσιάσουν. — Σ. τ. Δ.]

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Βουβὲς ψυχές, θλιμμένες! Καὶ τ' ἀπόβροχοι Προσμένοντες τὸ Χριστὸ μας, ἀπὸ πέρος Ποιὸς ἔξερει, ἀπὸ μακριά. Κι' ἐκεῖνος ἔρχεται Μὲς' στὸ θολὸ τοῦ φθινοπώρου ἀέρος.

Μὲ τῷ φῶς ἀχνόφωγο στεφάνι του, Μὲ τὰ θεῖα, χαμηλωμένα μάτια.

Μόνος. Καὶ τὰ ξερόφυλλα τοῦ στρώματος Χρυσὰ χαλιά στὰ ἔρμα μονοπάτια.

Τοῦ κάμπου τὰ στρουθία καὶ τὰ πετούμενα Που στὶς φυλὶδες κοπαδιστὰ γυρίζουν. Ἄμα τὸν δοῦνε, χαμηλοῦν προσχάρα, Χαμοπετοῦν καὶ τὸν καλωσορίζουν.

Ἀνάγιο τὸ σκοτάδι, μισοδιάφανο. Μόλις ποὺ τὸν σκεπάζει στὴν καμινιά του. Καὶ τὰ γυμνὰ κλαδιά σὰ χέρια ὑψώνονται. Καὶ δέονται στὸ αἶλο πέρασμά του.

Δέονται σιωπηλά... Κι' ἐκεῖνος ἔρχεται Καὶ σκύβει στὶς ψυχές ποὺ τὸν προσμένουν. Σιγὰ... πονετικά. Κι' ἀργὰ τὰ σημαντὰ Πονετικά κι' αὐτὸ σιγοσημαίνουν...

ΤΟ ΣΤΕΡΝΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Πῆραν στρατὶ-στρατὶ τὸ μονοπάτι Βασιλοπούλες καὶ καλονουράδες, Ἀπὸ τὶς ἐνέες χῶρες βασιλιάδες Καὶ βαρβαλάρηδες ἀπάνω στ' ἄτι.

Καὶ γύρω στῆς γιγαῖς μου τὸ κρεββάτι Ἀνάμωσ' ἀπὸ δύο γλωμῆς λαμπάδες, Περνοῦσαν καὶ σὺν τραγουδιστάδες Τῆς τραγουδοῦσαν-ποιὸς τὸ ἔξερει: καὶ.

Κανεὶς γιὰ τῆς γιγαῖς μου τὴν ἀγάπην Δὲ σκότωσε τὸ δράκο ἢ τὸν Ἀράπη Καὶ νὰ τῆς φέρῃ ἀθάνατο νερό.

Ἡ μάνα μου εἶχε γονατίσει κάτω. Μ' ἀπάνω, — μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, — Ὁ Ἀρχάγγελος κυπνοῦσε τὰ φτερά του.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ ΛΕΥΚΗ

[Παραμύθι]

Ὁ Λύδας, τὸ βασιλόπουλο, ἦταν εἰς χροὸν, ὅταν ἔγινε βασιλεὺς ἐνὸς βασιλείου. Οἱ ὑπουργοὶ τοῦ πατρὸς παρατήρησαν πὼς κατὰ τὴν ἡμέραν, ἕνας βασιλεὺς ἔπρεπε νὰ εἶναι παντρεμένος κι' ἐπομένως ὁ Λύδας ἔπρεπε νὰ παντρευθῇ τὸ γρηγορώτερο.

Τοὺς τὸ ὑποσχέθηκε καί, ἀφίνοντας τὸ βασιλεῖο του, ἄρχισε νὰ ταξιδεύῃ τὴν τύχη, ἀναζητῶντας τὴν βασιλοπούλα τῶν ὀνείρων του.

Μετὰ πολλὰς μέρας δρόμο, ἀνάμεσα ἐκγεωστές χῶρες, ἔφθασε στὴν ὄχθη τῆς λίμνης, ποὺ εἶχε τόσο διαυγὴ νερό, ὥστε νόμιζες πὼς ἦταν ρευστὸ διαφανές.

Ὁ Λύδας δὲν μπόρεσε νὰ νηυσταθῇ ἐπὶ ἐπιθυμία νὰ δροσισθῇ. Κατέβηκε λοιπὸν ἀπὸ τὸ αἰολό του κι' ἐσκυψέ ἐπὶ τὴν ὄχθη τοῦ κρυσταλλένιου νεροῦ.

Μὰ τὰ νερά τῆς ἀργυρῆς λίμνης ἔλαμπαν κι' ἀκτινοβολοῦσαν τόσο, ποὺ ὁ Λύδας θαμπώθηκε, ἔχασε τὴν ἰσορροπία του κι' ἔπεσε μέσα στὸ παράδοξο νερό. Αὐτὸ ἐβγαζε μιὰ εὐωδία τόσο τερπνὴ, ὥστε ζαλισμένος ὁ Λύδας θά ἐπείγουνταν, ἂν δὲν ἔδλεπε ἄξαφνα νὰ πεσοῦν πρὸς βοήθειά του κατὶ μυστηριώδη λουλούδι, ποὺ ἦλθαν μόνον τῶν καὶ τοῦ ἔτειναν τὰ κλωνία τῶν γιὰ νὰ τισαθῇ.

Τότε, τραβῶντας τὸν σιγὰ-σιγὰ, τὰ μυστηριώδη λουλούδια τὸν ἔφεραν στὴ μέση τῆς λίμνης.

Ὁ Λύδας ἐκπληκτος καὶ γοητευμένος, ἄρνευε νὰ τὸν ὀδηγῶν, μὴ παύοντας νὰ θαυμάζῃ τὴν λευκότητα τοῦ κρίνου καὶ τῆς μαργαρίτας ποὺ τοῦ χρησίμευαν γιὰ ὀδηγοί.

Ἄξαφνα εἶδε ἕνα νησί ποὺ δὲν φαίνονταν ἀπὸ τὴν ὄχθη τῆς λίμνης. Σ' αὐτὸ τὸ μαγικὸ νησί παροῦσε πὼς βασιλεὺς μιὰ αἰώνια ἀνοιχτή, γιὰτὶ τὰ δένδρα ἦταν πάντα ἀνθισμένα καὶ ἔμοιαζαν σὰν μεγάλα ἄσπρα μπουκέτα.

Πράγμα παράδοξο: σ' αὐτὸ τὸ νησί ὅλα τὰ λουλούδια ἦταν ἄσπρα ἀκόμα καὶ τὰ ρόδα.

Καὶ στὴ μέση αὐτοῦ τοῦ ἀνθόσπαρτου τοπίου, ἦταν ἕνα θαυμάσιο παλατάκι ἀπὸ λευκὸ μάρμαρο.

Σὲ λίγο ὁ κρίνος καὶ ἡ μαργαρίτα πλησίασαν τὸ μαγεμένο νησί κι' ἔβγαλαν ἔξω τὸν ναυαγὸ, καὶ τότε ὁ Λύδας εἶδε πὼς τὸ νερό τῆς λίμνης, γλυτρώντας ἐπάνω του σὰν διαμαντίνι, δὲν τὸν εἶχε βρέξει καθόλου.

Αὐτὴ τὴ στιγμή ἄκουσε ἕνα ἐλαφρὸ θέρυβο, σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ μιὰ φωνὴ ἐκπληξέως καὶ χαρᾶς, γιὰτὶ εἶδε νὰ προχωρῇ μιὰ

ὄρασιότατη κόρη, τέτοια ὅπως ὀνειρεύουνταν ἐκεῖνη ποὺ θάπαιρνε. Ντυμένη ὁλόασπρα, τὴν ἔλεγε βασιλοπούλα Λευκή κι' ἐβασίλευε σ' αὐτὸ τὸ θαυμάσιο νησί.

Ἡ βασιλοπούλα ποὺ δὲν εἶχε ἰδεῖ ποτὲ κανένα ντυμένο χρωματιστά, ἔμεινε ἐκστατικὴ βλέποντας τὸν Λύδα ποὺ γονάτισε μπροστὰ τῆς καὶ τὴν ἐχαιρέτησε μὲ μεγάλη εὐγένεια.

Μὰ ἄξαφνα ἀκούσθηκε ἕνα σφύριγμα θυμοῦ καὶ ὁ Λύδας γύρισε καὶ εἶδε νὰ πληθῇ ἡσυχία στὴ λίμνη ἕνα ἀργυρὸ ἄρμα ποὺ τὸ ἔσπεραν δύο μεγαλοπρεπεῖς κύκνοι.

Μέσα στὸ ἄρμα ἦταν ἕνας ἱππότης μὲ λαμπρὸ θώρακα, μὲ ὕψος ἀγέρωχο καὶ μὲ τὸ βλέμμα γεμάτο ὑπεροψία.

Καὶ τότε μὲ μιὰ φωνὴ θυμωμένη, ὁ ὑπερήφανος ἱππότης εἶπε στὸν Λύδα:

— Εἶμαι ὁ βασιλεὺς τῶν Κύκνων καὶ ἡ βασιλοπούλα Λευκὴ εἶναι μνηστὴ μου. Σὲ διατάζω λοιπόν, τολμηρὲ ἔνε μετὰ τὸ παρὰ τὸ φόρεμα, νὰ φύγῃς ἀμέσως, εἰδεμὴ φυλάξῃς ἀπὸ τὸ θυμὸ μου!

— Πολὺ θά ἤθελα, ἀπάντησε ὁ Λύδας, νὰ παντρευθῶ τὴν βασιλοπούλα Λευκὴ ποὺ εἶναι ἡ μνηστὴ τῶν ὀνείρων μου. Μὰ ἀφοῦ ἡ βασιλοπούλα σὲ προτιμᾷ ἀπὸ μένα, ἐγὼ πέφτω μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀργυρῇ λίμνη.

Καὶ ὁ Λύδας ἔκαμε νὰ πέσῃ μέσα στὸ κρυσταλλένιο νερό, μὰ ἡ βασιλοπούλα Λευκὴ τὸν ἐκράτησε καὶ σιγὰ τοῦ εἶπε:

— Ἐνέ, ἡσύχασε, ποτὲ δὲν ἤθελα γι' ἄνδρα τὸν βασιλεὺς τῶν Κύκνων.

Μὰ ὁ βασιλεὺς τῶν Κύκνων τὴν ἄκουσε, καί:

— Αὐτὸ εἶναι πολὺ! ἐφώνασε.

Καὶ τυφλωμένος ἀπὸ θυμὸ, τράβηξε τὸ διαμαντένιο σπαθί του καὶ ὤρμησε ἔξω ἀπὸ τὸ πλοιάριό του, πρὸς μεγάλη ἐκπληξὴ τῆς βασιλοπούλας Λευκῆς ποὺ δὲν τὸν εἶδε ποτὲ νὰ βγῇ ἔξω ἀπὸ τὸ ἄρμα του. Καὶ κατάλαβε τότε γιὰτὶ.

Πράγματι ὁ βασιλεὺς τῶν Κύκνων, τόσο μεγαλοπρεπὴς μέσα στὸν πλευστὸ ὅρονο του, ἔχανε στὴν ἑρὰ τὸ ἐπιβλητικὸ τοῦ ὕψος, γιὰτὶ εἶχε κατὶ πόδια τόσο παράξενα καὶ παραμορφωμένα καὶ τόσο λίγο ταίριαστα μὲ τὴν κομψότητα τοῦ σώματός του, ὥστε βλέποντάς τον ἔτσι δὲν μπορούσες νὰ μὴ γελάσῃς.

Τὰ ἄσπρα, λουλουδάκια ξεκαρδιστῆκαν καὶ εἶπαν τραγουδιὰ:

— Τί ποδάρες! πῶ! πῶ! πῶ! ἔσκασα πᾶν νὰ γελάω! Χά! χά! χά! χά! χά! χά!

Ὁ βασιλεὺς τῶν Κύκνων στάθηκε πειραγμένος καὶ καταρρέωντας τὸ κίνημα τοῦ θυμοῦ ποὺ τὸν ἔκαμε νὰ δείξῃ τὰ γελοῖα τοῦ πόδια. Καὶ βλέποντας τὴν βασιλοπούλα Λευκὴ ποὺ μόλις κρατοῦσε τὰ γέλια, κατάλαβε πὼς τὸ πᾶν εἶχε τελειώσῃ καὶ πὼς ποτὲ δὲν θά τὸν ἤθελε γιὰ ἄνδρα τῆς.

Τότε ξαναμπήκε στὸ πλοιάριό του, χωρὶς νὰ τὸν νοιάσῃ πᾶν γιὰ τὸν Λύδα, ποὺ βγάζοντας τὸ σπαθί του, ἔλεγε:

— Εἶμαι ἑτοιμὸς νὰ πολεμίσω γιὰ τὴν βασιλοπούλα Λευκὴ!

— Ναί, μουρμούριζε ὁ βασιλεὺς τῶν Κύκνων ἀπομακρυνόμενος, ἡ βασιλοπούλα θά σὲ παντρευθῇ, αὐτὸ εἶναι βέβατο. Μὰ θά μετανοήσῃ χίλιες φορές ποὺ περιφρόνησε τὸν βασιλεὺς τῶν Κύκνων, ὅταν ἰδῇ τί θά γίνῃ τὸ βασίλειό τοῦ συζύγου τῆς!

Ὁ βασιλεὺς τῶν Κύκνων εἶχε ἀποφασίσει πράγματι νὰ ἐκδικηθῇ χάριν τῆς τέχνης τῆς μαύρης μαγείας ποὺ ἐσπούδαζε κρυφά, καὶ εἶχε ἀποκτήσῃ κάποια ἐπιτηδεύματα σ' αὐτὴν τὴν μυστηριώδη ἐπιστήμη.

Μόλις γύρισε στὸ παλάτι του, ἔκοψε ἕνα φύλλο ἀπὸ ἕνα παλὸ μαγικὸ βιβλίο, καὶ κατάπτε τὸ χαρτί λέγοντας τρεῖς φορές αὐτὴν τὴν παράξενη φωνή:

— Κρά! Κρά! Κρά!

Ἀμέσως τότε ἡ ἀργυρὴ πανοπλία τοῦ βασιλεὺς τῶν Κύκνων σκεπάσθηκε μ' ἕνα μαῦρο πτέρωμα καὶ τὰ χέρια του ἔγιναν δύο μεγάλες καταμαυρὲς φτεροὺδες.

Συγχρόνως ὁ στρατὸς τῶν κύκνων τοῦ μεταμορφώθηκε σ' ἕνα σύννεφο ἀπὸ ἀπαίστους κόρακες.

— Ἀκολουθεῖτε με! εἶπε ὁ βασιλεὺς τῶν Κύκνων, καὶ πέταξε ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸ κοπάδι τῶν μαύρων πουλιῶν.

Μ' ἕνα γοργὸ πέταγμα, διεσπύθησαν στὸ βασίλειό τοῦ Λύδα μετὰ τὶς εὐμορφὲς πεδιάδες του.

Τότε ὁ βασιλεὺς τῶν Κύκνων καὶ οἱ κόρακες τοῦ ἔρχονταν νὰ φωνάζουν:

— Κρά! Κρά! Κρά!

(Ἐπεται τὸ τέλος)

+ Κ. Γ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἄν κάθε δύναμη μετρίεται μὲ τὴν ἀντίδραση ποὺ ἀναπτύσσει πολεμική, κι' ἂν ἡ ἀνατροφή καὶ ἡ μόρφωσις ἀλήθειαν πολεμοῦν τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰ πάθη, τότε ὁ θυμὸς, ἡ μνησικαλία καὶ ἡ χαιρεκακία εἶναι τὰ φοβερώτερα ἐλαττώματα, τὰ χειρότερα πάθη. Γιατὶ ὁ ἐκαστὸς πρέπει ἄνθρωπος, αὐτὸς ποὺ, μὲ τὴν οἰκοπευτὴν ὁδὸν καὶ μὲ τὴ μελέτη ἀργό-γενης, ἔμαθε νὰ μὴ εἶναι κλέπτης, λαί-περος, καὶ τότε ἄλλα, ἐξακολουθεῖ ὅμως νὰ εἶναι θυμώδης, χαιρεκακός, μνηστικός.

Πολλὰς φορές δυσκολευόμαστε νὰ ξεχωρίσουμε τὸ κακὸ. Σ' τίς περιστάσεις αὐτὲς ἂς ἔχουμε κανὸνα νὰ ἀποφεύγουμε τὸ περιττό. Καὶ θά εἴμαστε μέσα.

Ἡ πραγματικὴ καλοσύνη σκορπιέται 'ς ὅλους ἐξ ἴσου, χωρὶς νὰ χρονотριβῇ ὡς ποὺ νὰ βρῇ τὸν ἀγαθὸ καὶ τὸν ἀσθ.

Ε. Α.

ΧΡΗΜΑΤΙΚΑ ΒΡΑΒΕΙΑ



Αγαπητοί μου,

ΑΘΩΣ είδατε στο προηγούμενο φύλλο, οι «Φοιτηταί» μου πήραν το βραβείο του 'Αβερωφείου. Δεν τους είχα υποβάλει, γιατί στέν Διαγωνισμό αυτόν, από πέσο νομίζω, δεν υποβάλλονται έργα χωριστά, αλλά κάθε ελληνικό έργο, που θα παιχθῇ 'ς ένα οποιοδήποτε αθηναϊκό θέατρο, συμμετέχει αυτοδικαίως» δηλαδή θέλωντας και μή. Μια έπιτροπή από τρεις κριτές, που τη διορίζει το Συμβούλιο του 'Ωδείου 'Αθηνών, είναι υποχρεωμένη να ιδῇ όλα τα έργα που θα παιχθούν στο διάστημα ενός χρόνου και κατόπι να βραβεύση όποιον κρίνη καλύτερο. Έτσι φέτος κρίθηκαν άξιοι του βραβείου οι «Φοιτηταί» μου.

Πρέπει τώρα να σας εξομολογηθῶ, ότι όταν έμαθα τη βράβευσή, αίσθάνθηκα στην αρχή μια ζωηρότατη χαρά. Πάντα, βλέπετε, ό άνθρωπος εγωίστης, θεωρεῖ το έργο του ως το καλύτερο απ' όλα και πάντα χαίρεται όταν βλέπη και τους άλλους να το αναγνωρίζουν. 'Αλλά ή χαρά μου αυτή δεν έδούραζε, παρά ως τη στιγμή, που πήγα στο 'Ωδεῖο να πάρω το βραβείο μου. Έκει οι καλοί κι' ευγενικώτατοι άνθρωποι μ' έγέμισαν συγχαρητήρια και...χαρτονομίσματα. Μου έδωσαν τρεις δλόκληρες χιλιάδες δραχμές! Θα πῆτε: αυτός δεν ήταν ένας λόγος για να μεγαλώσω ακόμη ή χαρά μου; Ναι, ίσως' αλλά τι να σας κάμω, που εκείνη άκριβώς τη στιγμή μου ήλθε, χωρίς να τὴ θέλω βέβαια, ή άμφιβολία αν μου αξίζουν πραγματικῶς αυτά τα χρήματα κι' αν είχα όλο το δικαίωμα να τὰ πάρω; Έδω σας θέλω!

Τα πήρα, ευχαρίστησα, έφυγα και... εξακολουθοῦσα ακόμη νάμφιβάλλω και να συλλογιέμαι: Γιατί μου έδωσαν τόσες χιλιάδες δραχμές; Γιατί, λέει, ό μακαρίτης ό 'Αβέρωφ άφησε στο Μουσικό και Δραματικό Σύλλογο, — αυτόν που διατηρεῖ και τὸ 'Ωδεῖο 'Αθηνών, και τὸ Πειραϊκὸ 'Ωδεῖο, και τὸ Θέατρο τοῦ 'Ωδείου κτλ., — ένα γενναῖο κληροδότημα κι' ὥρισε να παίρνη κάθε χρόνο από τους τόκους τὸ ανάλογο ό συγγραφέας τοῦ καλύτερου θεατρικοῦ έργου ή ό συνθέτης τοῦ καλύτερου μουσικοῦ. Οι «Φοιτηταί» μου ήταν τὸ καλύτερο τοῦ 1919. Άρα δικές μου οι τρεις χιλιάδες. — Ναι, μά ήταν πραγματικῶς τὸ καλύτερο; Μπορῶ να είμαι βέβαιος εγώ, πως οι κριτές δεν

έκαμαν λάθος ή πως άλλοι τρεις, στη θέση τους, δεν θα έδραβαν εξαίρετα, αντί των «Φοιτητῶν», τὴ «Φαίδρα» τοῦ Προβελέγγιου, ή «Τῆς 'Ωμορφίης τὰ Μάγια» τοῦ κ. Λ. Λάρμη, ή τὴ «Φλόγα» των κ.κ. Κοκκίνου-Μελᾶ;... Βέβαια, τὴ στιγμή που, καλά ή κακά, οι τρεις κριτές έπρωτίμηναν παμφηρεῖ τους «Φοιτηταίς», τὸ βραβεῖο, νομικῶς, τυπικῶς, είναι δικό μου. Είναι όμως και ουσιαστικῶς; Για να πεισθῶ γι' αυτό, πρέπει πρώτα να πεισθῶ πως ή άπόφαση των κριτῶν είναι ὀρθή άπολύτως και πως δεν άδικεῖ οὔτε τὸν Προβελέγγιο, οὔτε τὸν Λάρμη, οὔτε τὸν Μελᾶ, οὔτε κανένα απ' όσους έδωσαν έργο τὸ 1919. 'Αλλά πως θα πεισθῶ; Κι' οι κριτές άνθρωποι είναι, και κάθε άνθρωπος μπορεῖ στήν κρίση του νάχη λάθος. Ψέμματα;

Θα πῆτε: Έχω και τὴν κρίση τοῦ κόσμου. Οι «Φοιτηταί» έκαμαν περισσότερες παραστάσεις απ' όλα τα έργα τοῦ 1919 κι' είχαν τὴ μεγαλύτερη έπιτυχία. Ναι, αυτό είναι γεγονός, μου τὸ λένε οι «άψευδεις άριθμοί» και δεν μπορῶ να μὴ τὸ παραδεχθῶ. 'Αλλά δεν σημαίνει τίποτα άπολύτως! Δεν ὑπάρχει ὅρος στὸν 'Αβερῶφειο που να λέη, ότι βραβεύεται τὸ έργο που παίχθηκε τις περισσότερες φορές. Βραβεύεται τὸ καλύτερο. Κι' ένα έργο που παίχθηκε πέντε-δέκα φορές, — δεν λέω πάλι να έπese από τὴν πρώτη βραδυά, — μπορεῖ να είναι πολὺ καλύτερο, πολὺ ανώτερο από ένα άλλο, που παίχθηκε εἴκοσι, τριάντα, πενήντα. Δεν μου μένει λοιπόν, για να πεισθῶ ότι οι κριτές έκριναν καλά, παρά... ή δική μου ιδέα για τὸ έργο μου, — ή ματαιοδοξία δηλαδή κι' ό εγωισμός τοῦ ανθρώπου, που όλα τὰ δικά του τὰ νομίζει τέλεια. 'Ε, ὅχι! Στὸν αὐτοθαυμασμό μπορεῖ να στηρίζεται κανείς, για παρηγοριά, όταν δεν τὸν βραβεύουν' αλλά όταν τὸν βραβεύουν;

Είναι ή πρώτη φορά στή ζωή μου, — φιλολογικῇ ζωῇ τριάντα χρονῶν, — που παίρνω ένα βραβεῖο. 'Αλλά μου φαίνεται, ότι τις ίδιες σκέψεις θα έκανα κι' οι ίδιες άμφιβολίες θα μου γεννιοῦνταν, αν ήταν κι' ή δεκάτη. Από τους εκδότες των βιβλίων μου, από τὰ θέατρα που παίζουν τὰ έργα μου, πήρα ως τώρα πολὺ μεγαλύτερα ποσά κι' από τὸ μεγάλο βραβεῖο τοῦ 'Αβερῶφείου. Για τους ίδιους τους «Φοιτηταίς», π: χ:, αν τὸ 'Ωδεῖο μου έδωσε τρεις χιλιάδες, ή «Έταιρεία τοῦ 'Ελλ. Θεάτρου» που τους παίζει, μου έδωσε ὡς τώρα πέντε. 'Αλλες τόσες μου έμέτρησε ό εκδότης μου για τὸν «Πόλεμο». 'Αλλά ποτέ, ποτέ δεν μου γεννήθηκε ή άμφιβολία αν τὰ χρήματα αυτά μου άνήκουν. 'Ω, αυτά μάλιστα, είναι δικά μου! Είναι τὰ ποσοστά μου από κάθε αντίτυπο τοῦ βιβλίου μου, τὰ ποσοστά μου από κάθε εισιτήριο θεάτρου, όταν παίζεται έργο μου. Είναι τὰ χρήματα που μου δίνει ό κό-

σμος, χωρίς διαγωνισμό, χωρίς κριτές, χωρίς ὅρους. Είναι ή άμοιβή τοῦ κοινού, τῆς εργασίας μου. Δεν μου γεννιέται καμμιά τύψη' δεν μου υποβάλλουν καμμιά ματαιοδοξία' μου παρέχουν άπλῶς τὰ μέσα να ζῶ και να εργάζομαι. Είναι ό μισθός τοῦ εργάτη, είναι τὰ χρήματα τάγιασμα από τὸν τίμιο ιδιώτη. Κι' οὔτε σκία ὑποψίας ότι άδικῶ κανένα όταν τὰ παίρνει. 'Ενῶ τὸ βραβεῖο, τὸ χρηματικὸ βραβεῖο τῶν Διαγωνισμῶν; 'Α, αυτό διαφέρει πολλῶν. 'Αν έβγαζα τώρα τὸ συμπέρασμα, — δεν έπρεπε να γίνονται φιλολογικοί, πνευματικοί Διαγωνισμοί με χρηματικά βραβεῖα, θα έβγαζα ένα συμπέρασμα τολμηρὸ κι' ἴσως παράλογο. Χρειάζονται κάποι κι' αυτοί' άλλως τε τους επιβάλλει παγκόσμια συνήθεια. Θέλησα όμως να σας μεταδώσω αυτές τις σκέψεις, για να σας δείξω, ότι απ' όλα τὰ χρηματικά βραβεῖα περισσότερη αξία έχει ή κανονικῇ άμοιβή τῆς εργασίας τοῦ πνευματικοῦ εργάτη, ή άνάλογη με τὴν χρησιμότητά του και με τὴν αξία του' και 'ς αυτό, μου φαίνεται, δεν έχω άδικο.

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT
[Βραβευμένο από τὴν Γαλλ. 'Ακαδημία

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕ'. (Συνέχεια)

Ο πατέρας μου είχε βγῇ στήν άποθήκη κι' είχε ανοίξει γρήγορα κι' άθόρυβα τὴν πόρτα τοῦ δρόμου. Κι' άφ'ό μπηκαν δυό άνθρωποι, φορτωμένοι στοῦ ὤμου με κάτι δέματα βαρεῖά, τὴν ξανάκλεισε με τὸν ἴδιο τρόπο.

Έφερε τότε τὸ δάκτυλό του στὰ χεῖλη και με τ'άλλο χέρι, που κρατοῦσε ένα κλεφτοφάναρο, τους έδειξε τὰ μάτια όπου κοιμώμαστε. Αυτό εσήμαινε βέβαια πως δεν έπρεπε να κάνουν θόρυβο για να μὴ μᾶς ξυπνίσουν.

Με συγκίνησε αὐτή ή έγνοια τοῦ πατέρα μου και μου έφάνηκε νὰ τοῦ φωνᾶζω πως δεν ήταν άνάγκη νάνησυχῇ για μένα, άφ'ό δεν κοιμώμουν' συλλογιόσθηνά όμως τὸ Ματτία, που θα είχε ἴσως άποκοιμηθῇ, και σώπασα.

Ο πατέρας μου βοήθησε τους δυό εκείνους ανθρώπους να ξεφορτώσουν τὰ δέματά τους, έπειτα έφυγε μιά στιγμή και ξαναγύρισε με τὴ μητέρα μου. 'Όσο έλειπε, οι άνθρωποι είχαν ανοίξει τὰ δέματά τους. Τὸ ένα ήταν γεμάτο τόπια πανί' τὸ άλλο είχε ὅλο μάλλινα πλεκτά: τζιπούνια, πανταλόνια, κάλτσες, γάντια. Τότε κατάλαβα εκείνο, που στήν αρχή μ' έκανε νάπορήσω: οι άνθρωποι αυτοί ήταν έμποροι κι' ήλθαν να πουλήσουν στους γονεῖς μου τὰ έμπορεύματά τους.

Ο πατέρας μου έπαιρνε κάθε πρᾶγμα,

τὸ κοιτάζε καλά στὸ φῶς τοῦ φαναρίου και τὸ δίδινε στή μητέρα μου, που μ' ένα ψαλλιδάκι έκοβε τις ετικέτες και τις έβαζε στήν τσέπη της.

Αὐτὸ μου φάνηκε παράξενο' αλλά κι' ή ὥρα άκόμη που είχαν διαλέξει γι' αὐτὴ τὴ δουλειά, μου φαίνόταν παράξενη επίσης.

Ο πατέρας μου, ενῶ εξέταζε ὁλοένα τὰ πράγματα, έλεγε και μερικά λόγια, σιγά-σιγά, στους ανθρώπους που τὰ είχαν φέρει. 'Αν ήξερα άγγλικά, ίσως θα τάκουγα αυτά τὰ λόγια' αλλά δεν καλακούε κανείς ὅ,τι δεν έννοεῖ' μόνο τις λέξεις μπομπ (bob) και πόλιςμαν (policemen), που εἰπώθηκαν πολλές φορές, τις πῆρε τ' αὐτί μου.

Άφ'ό τελείωσε ή προσεκτικῇ αὐτὴ εξέταση των έμπορευμάτων, οι γονεῖς μου κι' οι δυό άνθρωποι έφυγαν από τὴν άποθήκη και μπηκαν στὸ σπίτι. 'Ηταν φανερό πως πήγαιναν μέσα να κανονίσουν τους λογαριασμούς τους.

Τριγύρω μας έγεινε πάλι σκοτάδι.

Θέλησα τότε να πείσω τὸν αὐτό μου πως τίποτα φυσικώτερο απ' ὅ,τι είχα ιδῇ πρό ὀλίγου: αλλά, μ' ὅλη μου τὴν καλὴ θέληση, δεν τὸ κατάφερα. Γιατί, έλεγα, οι άνθρωποι αὐτοί δεν μπηκαν στὸ σπίτι των γονέων μου από τὴν αὐλὴ τοῦ Κόκκινου-Λέοντος; Γιατί μιλοῦσαν γι' αστυνομία σιγά-σιγά, σὰ να φοβόνταν μὴν τους άκούσουν απέξω; Γιατί ή μητέρα μου έκοβε τις ετικέτες από τα πράγματα που άγόραζε;

Οι άπορίες αυτές δεν ήταν βέβαια κατάλληλες για να με άποκοιμίσουν και, επειδὴ δεν εύρισκα τὴ λύση τους, προσπάθησα να τις διώξω απ' τὸ νοῦ μου. Μὰ τοῦ κάκου!

Υστερ' από λίγο είδα πάλι τὸ φῶς να πλημμυρίζη τὰ μάξιν και ξανακοίταξα απ' τὸ παραθυράκι. 'Αλλ' αὐτὴ τὴ φορά τὴν κάνα χωρίς να θέλω, ενῶ τὴν πρώτη που είχα κάνει φυσικῶς τὰ για να ιδῶ και να μάθω. Τώρα έλεγα πως δεν έπρεπε να κοιτάζω κι' ὅμως έκοίταζα' έλεγα πως καλλύτερο βέβαια θάταν να μὴ μάθω, κι' ὅμως ήθελα να ιδῶ.

Ο πατέρας μου κι' ή μητέρα μου ήταν μόνοι. Κι' ενῶ ή μητέρα μου έκανε γρήγορα δυό δέματα με τὰ πράγματα που είχαν φέρει, ό πατέρας μου σκούπιζε βιαστικά μιάν άκρη τῆς άποθήκης. Κάτω απ' τὸ ξερό χῶμα που σήκωνε ή σκούπα, φάνηκε σὲ λίγο μιά καταπακτή. Τὴν άνοιξε και, καθὼς ή μητέρα μου είχε τελειώσει τὸ δέσιμο των πραγμάτων, τὰ κατέβασε από τὴν καταπακτή

εκείνη σ' ένα ὑπόγειο, που δεν έβλεπα τὸ βάθος του, ενῶ ή μητέρα μου τοῦ έφεγγε με τὸ κλεφτοφάναρο.

Άφ'ό κατέβηκαν τὰ δυό δέματα, ό πατέρας μου ανέβηκε, έκλεισε τὴν καταπακτή και, με τὴ σκούπα του, ξανάριξε άπάνω στὸ σκέπασμά της τὸ χῶμα που είχε σηκώσει. Άφ'ό τελείωσε κι' αὐτὴ ή εργασία, μου ήταν άδύνατο να διακρίνω ποῦ άκριβῶς βρισκόταν ή καταπακτή. Γιατί άπάνω στὸ χῶμα σκόρπισαν κι' οι δυό άχερα, ὅπως ήταν σκορπισμένα σ' ὅλο τὸ πάτωμα τῆς άποθήκης. Και βγήκαν.

Τὴ στιγμή που έκλειναν σιγά τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, μου φάνηκε πως ό Ματτίας κουνήθηκε στὸ κρεβάτι του, σὰ να ξανάριχνε τὸ κεφάλι του στὸ μαξιλάρι.

Είχε σηκωθῇ λοιπόν κι' αὐτός κι' είχε ιδῇ ὅσα έγειναν έξω;

Δεν ετόλμησα να τὸν ρωτήσω. Δεν μ'

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΣΒΕΝΤΖΟΣ
'Εν 'Αθήναις. Α' Βραβεῖον 177, 179 και 180 Διαγωνισμοῦ Δύσεων Πνευματικῶν 'Ασκήσεων.



ΦΡΕΝΤΟΣ
'Εν 'Αθήναις. Α' Βραβεῖον 177ου και 178ου Διαγωνισμοῦ Δύσεων Πνευματικῶν 'Ασκήσεων.

έθλιβε πιά ένας άόριστος φόβος. Τώρα ήξερα γιατί φοβόμουν. Κι' ένας κρύος ιδρώτας μ' έβρεχε απ' τὸ κεφάλι ως τὰ πόδια.

Έτσι έμεινα ὅλη τὴ νύκτα. Ένας πετεινός λάλησε ύστερα κι' απ' αὐτὸ κατάλαβα πως ἐπλησίαζε νὰ ξημερώσῃ. Τότε μόνο άποκοιμήθηκα, μὰ ό ὕπνος μου ήταν βαρὺς, άνήσυχος, γεμάτος εφιάλτες κι' αγωνίες.

Ένας κρύτος στήν κλειδαριά μ' εἰσέπνισε κι' ή πόρτα τοῦ άμαξοῦ μας άνοιξε. 'Αλλά επειδὴ ἐνόμισα πως ήταν ό πατέρας μου, που έρχόταν να μᾶς πῇ πως ήταν ὥρα να σηκωθῶμε, έκλεισα τὰ μάτια μου για να μὴ τὸν ιδῶ.

— Ο άδελφός σου ήταν, μου εἶπε σὲ λίγο ό Ματτίας. Μᾶς έλευθέρωσε κι' έφυγε.

Τότε σηκωθήκαμε. Ο Ματτίας δεν με ρώτησε αν κοιμήθηκα καλά, οὔτε εγώ τοῦ έκαμα καμμιά έρώτηση. Και κάθε φορά που με κοιτάζε, γύριζα τὰ μάτια μου αλλοῦ.

Μπήκαμε στὸ σπίτι, μὰ δεν βρήκαμε οὔτε τὸν πατέρα μου, οὔτε τὴ μητέρα μου. Ο παππούς καθόταν στήν πολυθρόνα του, μπροστὰ στή φωτιά, σὰ να μὴν είχε κουνηθῇ από χθές, κι' ή μεγάλη μου άδελφή, που τὴν έλεγαν 'Αννα, σκούπιζε τὸ τραπέζι, ενῶ ό μεγάλος μου άδελφός, ό 'Αλλεν, έσάρωνε τὴν κάμαρα.

Έκαμα να τους βοηθήσω, αλλά εξακολούθησαν τὴν εργασία τους χωρίς να μου μιλήσουν καθόλου.

Πῆγα τότε στὸν παππού' αλλά δεν μᾶφησε να τὸν πλησιάσω: μ' ένα «κχχχ!», σὰν τὸ χθεσινό, μουκοψε τὴ φορά.

— Ρώτησέ τους, εἶπα στὸ Ματτία, τί ὥρα θὰ ιδῶ σήμερα τὸν πατέρα μου και τὴ μητέρα μου.

Ο Ματτίας έκαμε ὅ,τι τοῦ εἶπα' κι' ό παππούς μου, άκούγωντας να τοῦ μιλοῦν άγγλικά, μαλάκωσε λιγάκι' ή φουσιγγωμία του έχασε τὴ φοβερή της εκείνη άκαμψία και φάνηκε πρόθυμος νάποκριθῇ.

— Τί λέει; ρώτησα.

— Πως ό πατέρας σου βγήκε και θὰ λείψη ὅλη τὴν ήμέρα, πως ή μητέρα σου κοιμάται και πως μπορούμε να πάμε να περπατήσουμε.

— Αὐτὸ μόνο εἶπε; ρώτησα, γιατί ή μετάφραση τοῦ Ματτία μὲ φάνηκε πολὺ σύντομη.

Ο Ματτίας στενοχωρέθηκε.

— Δεν ξέρω, εἶπε, αν κατάλαβα καλά και τὰλλα.

— Πές μου ὅ,τι κατάλαβες.

— Μου φαίνεται πως εἶπε... να, πως αν βρούμε καμμιά καλὴ εὐκαιρία έξω, δεν πρέπει να τὴν άφήσουμε, κι' έπειτα έπρόσθεσε, — γι' αὐτὸ είμαι βέβαιος: «Νὰ ξέρης καλά και να θυμάσαι: πως ό έξυπνος πρέπει να ζῇ εἰς βάρος των κουτῶν».

Ο πάππος μου παρακολουθοῦσε κι' ἐμάντευε βέβαια τὴν ἐξήγησή τοῦ Ματτία, γιατί με τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια, έκαμε με τὸ γερό χέρι του ένα κίνημα σὰ ναχωνε κάτι στήν τσέπη του και συγχρόνως έκλεισε τὸ ένα μάτι.

— Πᾶμε, εἶπα στὸ Ματτία.

Δυό-τρεις ὥρες περπατήσαμε στὰ περὶχωρα τοῦ Κόκκινου-Λέοντος.

(Έπεται συνέχεια)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΟΠΤΑΣΙΕΣ

Κοιμήθηκε το κύμα
Και το φεγγάρι νύσταζε
μέσα στην ησυχιά...
Κι' από τα βράχια της ακτής,
Βουβό και δίχως
να γροικιέται βήμα,
Κάτι σαν ίσκιος
και σά φως προβάλλει·

—Ποιός είσαι και τι αποζητάς
τη νύκτα στο ακρογιάλι;

Το κύμα είναι στὸν ὕπνο του
ἀκόμα βυθισμένο
Και τὸ φεγγάρι στὸ βουβὸ
πῆγε νὰ κοιμηθῇ
Ἀργὰ ξενυχτισμένο...
Και σὰν ἀγουροῦσπνητα
τρεμοφρυγούν τ' ἀστέρια
Και κεί, στὰ βράχια τῆς ἀκτῆς,
Σὲ ἀθάωρτα
ἀκκουμπισμένο χέρια
(Δὲς κι' ὄνειρεύεται ἀγρυπνο)
Ἐνα ξανθὸ κεφάλι.
—Ποιός είσαι και σὰν τι θρηνεῖς
τὴ νύκτα στὸ ἀκρογιάλι;

Ἄνθρωποι εἶναι ἀποσωσμένοι πιά:
Τὸ κύμα τώρα ζήτησε
καὶ κάτι ψιθυρίζει
Στὴ δροσιμένη
κι' ἡσυχία ἀμμουδιά.
Φύγαν τ' ἀστρά και κρυφὰ
κρυφὰ χλωμοφρεγγίζει
Κάποια παρθενομυρία χαρὰ
Στὸ ζήτημα τῆς δημοφρεφῆς αὐγῆς
Και μέσα κεί στὰ βράχια τῆς ἀκτῆς
Κάτι σὰν ἴσκιος νὰ κρυφτῇ πῆ-
γαίνει

Χάνεται μέσα ἐκεῖ.
Και μένει ἡ ἐρημιά και πάλι
Ἀκίνητη στὸ ρόδινο
φῶς πού κρυφὰ τὴ ραίνει.

Ποιός ἦταν και τί ζήτηγε
τὴ νύκτα στὸ ἀκρογιάλι;...
Μεσηνιακὴ Ἀκτὴ

ΑΡΧΙΔΟΧΕΙΑ

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

—Θεοῦλη μου, γιατί μ' ἔκα-
μες τέτοιον; τεμπέλη, χαμένονε...
Ἄνθρωποι εἶναι ἀποσωσμένοι πιά:
Τὸ κύμα τώρα ζήτησε
καὶ κάτι ψιθυρίζει
Στὴ δροσιμένη
κι' ἡσυχία ἀμμουδιά.
Φύγαν τ' ἀστρά και κρυφὰ
κρυφὰ χλωμοφρεγγίζει
Κάποια παρθενομυρία χαρὰ
Στὸ ζήτημα τῆς δημοφρεφῆς αὐγῆς
Και μέσα κεί στὰ βράχια τῆς ἀκτῆς
Κάτι σὰν ἴσκιος νὰ κρυφτῇ πῆ-
γαίνει

—Τι πᾶς, Θεοῦλη μου, και τοῦ
δίνεις ἀπὸ τοῦ τεμπέλη καὶ δὲ
τὰ χαρίσματα; —Ἐκθεση; πρῶτος!

Ἐννοῖες στὰ ἑλληνικά; στὰ γα-
λικά; στὰ λατινικά; ἔκφραση;
ἱστορία; γνῶσις; Νὰ μὴν κοπιᾶ-
ζῇ, νὰ διαβάζῃ μόλις ἓνα ποίημα
καὶ νὰ τὸ μαθαίνει ἀπόξω; νὰ ξέ-
ρη νάπαγγέλνει δημοφρεφῆ, δίχως
νὰ κουνήσει μήτε τὸ δαχτυλάκι
του! Κι' ἐγὼ νὰ παιδεύουμαι ἀπ' τὸ
πρῶτ' ὡς τὸ βράδυ... και τίποτα
νὰ μὴ φτάνω!

Ἄνθρωποι εἶναι ἀποσωσμένοι πιά:
Τὸ κύμα τώρα ζήτησε
καὶ κάτι ψιθυρίζει
Στὴ δροσιμένη
κι' ἡσυχία ἀμμουδιά.
Φύγαν τ' ἀστρά και κρυφὰ
κρυφὰ χλωμοφρεγγίζει
Κάποια παρθενομυρία χαρὰ
Στὸ ζήτημα τῆς δημοφρεφῆς αὐγῆς
Και μέσα κεί στὰ βράχια τῆς ἀκτῆς
Κάτι σὰν ἴσκιος νὰ κρυφτῇ πῆ-
γαίνει

Ο ΚΡΙΝΟΣ

Πέρασαν οἱ νεροπογνῆτες
κακοὶ ψυχροὶ χειμῶνα
κοπρὰ λίγη ἀπόμεινε
στὴν ἀκρὴ κεί στὸ ρέμα.
Μὰ κρῖνον τρέφει τῶρ' αὐτὴ,
τῆς ἀνοίξης κορώνα,
Κι' εὐωδιάζει τῆς κοπρῆς
και λάμπει τᾶνθ' ὀφθαλμῶν!

Καλὸς διαβάτης πέρασε
τὸν ἄσπρον εἶδε κρῖνον.
Τὴ θέσθη του λυπήθηκε
καὶ τοῦπε: «Ἐγὼ σοῦ δίνω
καθάρσιο χῶμ' ἀκόπριστο
παλάτι κι' ἀνθογυάλι».

Τὸν πῆρε και, καλὸν ὄφθαλμον,
τὸν φύτεψε και πάλι...
Μὲ μέρες ὅμως γίνθηκε
χλωμὸς κι' ἀρρωστημένος
Και γέρνει τῶρ' ἀρρωτικὸς
ὁ κρῖνος μαρμαμένος!...

Ἀγγελος Φθιτός

ΡΟΔΙΑ-ΡΟΙΑ

Στὴν ἀλὴ τὸ σπιτιοῦ μας,—
τοῦ σπιτιοῦ ὅπου ἔχω ὅλες τὶς
γλυκὲς ἀναμνήσεις μιάς εὐτυχι-
σμένης παιδικῆς ἡλικίας,—ἦταν
μια ροδιά. Ἦταν κι' ἄλλα δέν-
τρα γύρω-γύρω, μὰ τὴ ροδιά ὅλοι
τὴν ἀγαποῦσαμε ξεχωριστὰ: ἦταν
τόσο ὁμορφὴ! Ὁ αἶμα, ροδιὰς!
ψηλὰ και φωνητικῆς, ἐν ὅσον
ὅσοι οἱ ροδιὰς μοιάζον με με-
γάλους δάμνους. Κάθε ἀνοίξη γέ-
μιζε θανάσια κόκκινα λουλού-
δια, πού φάνταζαν μεσ' στὸ λαδο-
πράσινο χροῖμα τῶν φύλλων τῆς.
Ἰστορία, τὸ καλοκαίρι τὰ κλαδιά
τῆς ἐγεννᾶν φορητὰ μὲν καὶ χρυ-
σοκόκκινα καρπούς. Τὰ χαμη-
λότερα κλαδιά τὰ ἐλευθερώναμε
γλήγωρα ἀπ' τὸ βάρος τῶν με-
τὴ βοήθεια καμμιᾶς καρέκλας,
μὰ τὰ ψηλότερα ἔμεναν στολι-
σμένα ὀλόκληρο τὸν Σεπτέμβριο.
Οἱ μεγάλοι δὲ βιάζονταν νὰ δο-
κιμάσουν τὰ ρόδια, τοὺς ἄρεσε
καλύτερα νὰ θανατῶν στο δέν-
δρο τοὺς ὑπερόφωτους καρπούς.
Σὰν πῆγα στὸ σχολεῖο κι' ἄρ-
χισα νὰ συλλαβίζω, ἦρα στὸ
ἀλφασθητάριο και τὴ λέξη ροδιά.
Ρώτησα τὸ μπαμπὰ μου τί θὰ πῇ
ροδιά; Ἡ ροδιά, μου εἶπε χαδεύ-
οντας τὰ μαλλιά μου. Ἡ ροδιά,
μπα! ἦταν ἀδύνατο, ροδιά ἦταν κά-
θε ἄλλο πράγμα παρὰ ροδιά, ἡ

ροδιά μας! Χωρὶς νὰ τὸ θέλω,
ἐπῆρα σὲ ἀντιπάθεια τὴ λέξη, κι'
ὅταν ἀργότερα ἐπέσθηκα ὅτι ρο-
διά και ροιά ἦταν ἓνα πράγμα,
ἐγὼ πάλι τὶς ξεχώριζα: ὅταν ἔ-
βλεπα ἡ ἀκούα πουνενὰ τὴ λέξη
ροιά, φανταζόμουν ἓνα χαμηλὸ
μαραζιάρικο δέντρο, μὲ κιτρινο-
κόκκινα ἀρρωστιάρικα λουλούδια
και δίπλα τὴ ροδιά μας ὀλόδρο-
ση, καταπράσινη και στολισμένη
μὲ φανταχτερὰ κόκκινα λουλούδια.

Κυθέρεια

ΠΕΣ ΠΩΣ ΕΙΝΑΙ...

Δραματάκι μονόπρακτο
καὶ... μονόσκηνο.

[Στὸν φίλο μου Γαλάτιον Οὐρανὸν]
Πρόσωπα: Γῶγος (7 χρονῶν) Νίκος
(10 χρονῶν) ἀδελφία.

Ἡ σκηνὴ μέσ' τὴν τραπεζαρία.
[Ὁ Νίκος διαβάζει ὀρθογώνι-
αυτῶν τὴν πλάτη στὸ τρα-
πέζι. Ὁ Γῶγος, ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά
τοῦ τραπέζιου, βαστάει μιά μπίλ-
λια και σημαδεύει πρὸς τὸ μέρος
τοῦ Νίκου.]

Γῶγος:—Νίκο, πάρε τὰ πόδια
σου, θέλω νὰ σημαδέψω με τὴ
μπίλλια μου.

Νίκος:—Δὲν βαριέσαι! τὸ τρα-
πέζι ἔχει πέντε πόδια και δὲν σε
μποδίζει, και τὰ δικὰ μου θὰ σε
μποδίσουν; Πῆς πῶς εἶναι κι'
αὐτὰ πόδια τοῦ τραπέζιου.

Γῶγος: (ὀρθῶς δυνατὰ τὴ μπίλ-
λια του, και χωρίς νὰ τὸ θέλει;)
χτυπάει τὸν ἀδελφὸ του στὸ δεξιὸ
πόδι: ὁ Νίκος ἀρχίζει τὰ κλάματα
κι' ὁ Γῶγος, πλησιάζοντας και χτυ-
πώντας τον στὸν ὤμο: —Πῆς πῶς
εἶναι πόδι τοῦ τραπέζιου, καίμε-
νε! [Γέλῃ]

[Δύλαλα]

Νεῖλος

ΡΥΑΚΙ

Ἐκεῖ στὸ δάσος, στὰ πλατάνια
ἀνάμεσα, περᾶ ἓνα ρυάκι
ἀστερεῖστο, καθάριο, δροσερὸ
και μουσικώτατο νεράκι.

Ἐκεῖ κοντὰ του κι' ὁ βοσκὸς
παίζει ἓνα τραγοῦδι με φλογέρα...
Τὴ θλιβερόν εἶναι ὁ σκοπὸς
ὅπου σκορπᾶει γύρω στὸν ἀέρα!

Ρεῖμι τῆς Διμονοθάλασσας

ΤΙ ΝΑ ΓΡΑΨΩ

Ἀποφάσισα κι' ἐγὼ νὰ γράψω
κάτι σήμερὰ γιὰ τὴν Σ. Σ. Σ.
Ἀλλὰ δὲν ξέρω τί ἔχω... δὲν
μπορῶ νὰ σκεφθῶ καθόλου... δὲν
κατορθῶ νὰ συγκρατήσω τίς
ιδέες μου... προσπαθῶ, τίποτα!
Σηκώνουμαι, πηγαίνω ἀπ' ἐκεῖ,
ἐρχομαι ἀπ' ἐδῶ, ξανακάνω,
ξαναπᾶνω τὴν πέννα στὸ χέρι
μου, ἐνῶ με τὸ ἄλλο στήριζω
τὸ κεφάλι μου... τίποτα! ἄλλοιμονό
μου!... Κάθουμαι πολλὴ ὥρα και
σκέπτομαι, σκέπτομαι... ἄλλα

δὲν βαριέστε! Οἱ ιδέες μου, οἱ
σκέψεις μου, εἶναι ὅλες ἀνω-κάτω.
Γίνεται φιλονεικία: «Ὁχι, ἐμέ-
να θὰ γράψῃ!»—«Ὁχι σοῦ λέω, ἐ-
μένα θὰ προτιμήσῃ!»—Ἀλλὰ τί
νὰ προτιμήσῃ; Σηκώνουμαι και
κατεβαίνω στὸν κήπο... ἴσως ὁ ἀέ-
ρας μοῦ ξεβλάσει τὸ κεφάλι...
Γυρίζω και ἐτοιμάζουμαι νὰ γρά-
ψω. Ἀλλὰ πάλι ἀπελπιζομαι,
θυμῶν, πετῶ τὴν πέννα μακριὰ
γιὰ νὰ μὴν τὴν ξαναπιάσω. Ἀρα-
γε θὰ τὸ κατορθώσω;...

Μπα! Τὸ κατορθώσω!

Ἰδεώδης Καρδιά

ΤΟ ΑΣΤΡΟ

Και νάτο πάλι ζητώντας τῆς ἀ-
γρυπνίας μου νὰ ξεγελᾷ τις ἀ-
ραχιασμένες σκέψεις.

Σὲ βλέπω με τ' ἀλαφρὸ σου φῶς
νὰ προσπαθῇ καινούριους κό-
σμους νὰ μανόειξῃ, νὰ μοῦ δείξῃ
καινούριους ὁρίζοντες.

Εἶμαι στὴ γῆ, μὰ ἡ ψυχὴ μου
φτάνει ψηλὰ, φτάνει ὡς ἔσθνα, ἀ-
γαπημένο ἀστρο, πού σὰν ἀχνὴ κα-
λόγρια φωτίζει στίς ἀγρυπνίες
μου τὴν ἀρρώστια.

Περιμένει λίγο ἀκόμα και θ' ἀν-
ταμωθῶμε αὐτοῦ ψηλά.

Φαντάζο

ΑΠΟ ΤΟΝ «ΚΟΚΚΙΝΟΤΡΙΧΑ»

I.

Ἄνθρωποι εἶναι ἀποσωσμένοι πιά:
Τὸ κύμα τώρα ζήτησε
καὶ κάτι ψιθυρίζει
Στὴ δροσιμένη
κι' ἡσυχία ἀμμουδιά.
Φύγαν τ' ἀστρά και κρυφὰ
κρυφὰ χλωμοφρεγγίζει
Κάποια παρθενομυρία χαρὰ
Στὸ ζήτημα τῆς δημοφρεφῆς αὐγῆς
Και μέσα κεί στὰ βράχια τῆς ἀκτῆς
Κάτι σὰν ἴσκιος νὰ κρυφτῇ πῆ-
γαίνει

Ἄνθρωποι εἶναι ἀποσωσμένοι πιά:
Τὸ κύμα τώρα ζήτησε
καὶ κάτι ψιθυρίζει
Στὴ δροσιμένη
κι' ἡσυχία ἀμμουδιά.
Φύγαν τ' ἀστρά και κρυφὰ
κρυφὰ χλωμοφρεγγίζει
Κάποια παρθενομυρία χαρὰ
Στὸ ζήτημα τῆς δημοφρεφῆς αὐγῆς
Και μέσα κεί στὰ βράχια τῆς ἀκτῆς
Κάτι σὰν ἴσκιος νὰ κρυφτῇ πῆ-
γαίνει

Ἄνθρωποι εἶναι ἀποσωσμένοι πιά:
Τὸ κύμα τώρα ζήτησε
καὶ κάτι ψιθυρίζει
Στὴ δροσιμένη
κι' ἡσυχία ἀμμουδιά.
Φύγαν τ' ἀστρά και κρυφὰ
κρυφὰ χλωμοφρεγγίζει
Κάποια παρθενομυρία χαρὰ
Στὸ ζήτημα τῆς δημοφρεφῆς αὐγῆς
Και μέσα κεί στὰ βράχια τῆς ἀκτῆς
Κάτι σὰν ἴσκιος νὰ κρυφτῇ πῆ-
γαίνει

Ἄνθρωποι εἶναι ἀποσωσμένοι πιά:
Τὸ κύμα τώρα ζήτησε
καὶ κάτι ψιθυρίζει
Στὴ δροσιμένη
κι' ἡσυχία ἀμμουδιά.
Φύγαν τ' ἀστρά και κρυφὰ
κρυφὰ χλωμοφρεγγίζει
Κάποια παρθενομυρία χαρὰ
Στὸ ζήτημα τῆς δημοφρεφῆς αὐγῆς
Και μέσα κεί στὰ βράχια τῆς ἀκτῆς
Κάτι σὰν ἴσκιος νὰ κρυφτῇ πῆ-
γαίνει

Ἄνθρωποι εἶναι ἀποσωσμένοι πιά:
Τὸ κύμα τώρα ζήτησε
καὶ κάτι ψιθυρίζει
Στὴ δροσιμένη
κι' ἡσυχία ἀμμουδιά.
Φύγαν τ' ἀστρά και κρυφὰ
κρυφὰ χλωμοφρεγγίζει
Κάποια παρθενομυρία χαρὰ
Στὸ ζήτημα τῆς δημοφρεφῆς αὐγῆς
Και μέσα κεί στὰ βράχια τῆς ἀκτῆς
Κάτι σὰν ἴσκιος νὰ κρυφτῇ πῆ-
γαίνει

Ἄνθρωποι εἶναι ἀποσωσμένοι πιά:
Τὸ κύμα τώρα ζήτησε
καὶ κάτι ψιθυρίζει
Στὴ δροσιμένη
κι' ἡσυχία ἀμμουδιά.
Φύγαν τ' ἀστρά και κρυφὰ
κρυφὰ χλωμοφρεγγίζει
Κάποια παρθενομυρία χαρὰ
Στὸ ζήτημα τῆς δημοφρεφῆς αὐγῆς
Και μέσα κεί στὰ βράχια τῆς ἀκτῆς
Κάτι σὰν ἴσκιος νὰ κρυφτῇ πῆ-
γαίνει

Ἄνθρωποι εἶναι ἀποσωσμένοι πιά:
Τὸ κύμα τώρα ζήτησε
καὶ κάτι ψιθυρίζει
Στὴ δροσιμένη
κι' ἡσυχία ἀμμουδιά.
Φύγαν τ' ἀστρά και κρυφὰ
κρυφὰ χλωμοφρεγγίζει
Κάποια παρθενομυρία χαρὰ
Στὸ ζήτημα τῆς δημοφρεφῆς αὐγῆς
Και μέσα κεί στὰ βράχια τῆς ἀκτῆς
Κάτι σὰν ἴσκιος νὰ κρυφτῇ πῆ-
γαίνει

Ἄνθρωποι εἶναι ἀποσωσμένοι πιά:
Τὸ κύμα τώρα ζήτησε
καὶ κάτι ψιθυρίζει
Στὴ δροσιμένη
κι' ἡσυχία ἀμμουδιά.
Φύγαν τ' ἀστρά και κρυφὰ
κρυφὰ χλωμοφρεγγίζει
Κάποια παρθενομυρία χαρὰ
Στὸ ζήτημα τῆς δημοφρεφῆς αὐγῆς
Και μέσα κεί στὰ βράχια τῆς ἀκτῆς
Κάτι σὰν ἴσκιος νὰ κρυφτῇ πῆ-
γαίνει

Ἄνθρωποι εἶναι ἀποσωσμένοι πιά:
Τὸ κύμα τώρα ζήτησε
καὶ κάτι ψιθυρίζει
Στὴ δροσιμένη
κι' ἡσυχία ἀμμουδιά.
Φύγαν τ' ἀστρά και κρυφὰ
κρυφὰ χλωμοφρεγγίζει
Κάποια παρθενομυρία χαρὰ
Στὸ ζήτημα τῆς δημοφρεφῆς αὐγῆς
Και μέσα κεί στὰ βράχια τῆς ἀκτῆς
Κάτι σὰν ἴσκιος νὰ κρυφτῇ πῆ-
γαίνει

Ἄνθρωποι εἶναι ἀποσωσμένοι πιά:
Τὸ κύμα τώρα ζήτησε
καὶ κάτι ψιθυρίζει
Στὴ δροσιμένη
κι' ἡσυχία ἀμμουδιά.
Φύγαν τ' ἀστρά και κρυφὰ
κρυφὰ χλωμοφρεγγίζει
Κάποια παρθενομυρία χαρὰ
Στὸ ζήτημα τῆς δημοφρεφῆς αὐγῆς
Και μέσα κεί στὰ βράχια τῆς ἀκτῆς
Κάτι σὰν ἴσκιος νὰ κρυφτῇ πῆ-
γαίνει

Ἄνθρωποι εἶναι ἀποσωσμένοι πιά:
Τὸ κύμα τώρα ζήτησε
καὶ κάτι ψιθυρίζει
Στὴ δροσιμένη
κι' ἡσυχία ἀμμουδιά.
Φύγαν τ' ἀστρά και κρυφὰ
κρυφὰ χλωμοφρεγγίζει
Κάποια παρθενομυρία χαρὰ
Στὸ ζήτημα τῆς δημοφρεφῆς αὐγῆς
Και μέσα κεί στὰ βράχια τῆς ἀκτῆς
Κάτι σὰν ἴσκιος νὰ κρυφτῇ πῆ-
γαίνει

Ἄνθρωποι εἶναι ἀποσωσμένοι πιά:
Τὸ κύμα τώρα ζήτησε
καὶ κάτι ψιθυρίζει
Στὴ δροσιμένη
κι' ἡσυχία ἀμμουδιά.
Φύγαν τ' ἀστρά και κρυφὰ
κρυφὰ χλωμοφρεγγίζει
Κάποια παρθενομυρία χαρὰ
Στὸ ζήτημα τῆς δημοφρεφῆς αὐγῆς
Και μέσα κεί στὰ βράχια τῆς ἀκτῆς
Κάτι σὰν ἴσκιος νὰ κρυφτῇ πῆ-
γαίνει

Ἄνθρωποι εἶναι ἀποσωσμένοι πιά:
Τὸ κύμα τώρα ζήτησε
καὶ κάτι ψιθυρίζει
Στὴ δροσιμένη
κι' ἡσυχία ἀμμουδιά.
Φύγαν τ' ἀστρά και κρυφὰ
κρυφὰ χλωμοφρεγγίζει
Κάποια παρθενομυρία χαρὰ
Στὸ ζήτημα τῆς δημοφρεφῆς αὐγῆς
Και μέσα κεί στὰ βράχια τῆς ἀκτῆς
Κάτι σὰν ἴσκιος νὰ κρυφτῇ πῆ-
γαίνει

Ἄνθρωποι εἶναι ἀποσωσμένοι πιά:
Τὸ κύμα τώρα ζήτησε
καὶ κάτι ψιθυρίζει
Στὴ δροσιμένη
κι' ἡσυχία ἀμμουδιά.
Φύγαν τ' ἀστρά και κρυφὰ
κρυφὰ χλωμοφρεγγίζει
Κάποια παρθενομυρία χαρὰ
Στὸ ζήτημα τῆς δημοφρεφῆς αὐγῆς
Και μέσα κεί στὰ βράχια τῆς ἀκτῆς
Κάτι σὰν ἴσκιος νὰ κρυφτῇ πῆ-
γαίνει

Ἄνθρωποι εἶναι ἀποσωσμένοι πιά:
Τὸ κύμα τώρα ζήτησε
καὶ κάτι ψιθυρίζει
Στὴ δροσιμένη
κι' ἡσυχία ἀμμουδιά.
Φύγαν τ' ἀστρά και κρυφὰ
κρυφὰ χλωμοφρεγγίζει
Κάποια παρθενομυρία χαρὰ
Στὸ ζήτημα τῆς δημοφρεφῆς αὐγῆς
Και μέσα κεί στὰ βράχια τῆς ἀκτῆς
Κάτι σὰν ἴσκιος νὰ κρυφτῇ πῆ-
γαίνει

Ἄνθρωποι εἶναι ἀποσωσμένοι πιά:
Τὸ κύμα τώρα ζήτησε
καὶ κάτι ψιθυρίζει
Στὴ δροσιμένη
κι' ἡσυχία ἀμμουδιά.
Φύγαν τ' ἀστρά και κρυφὰ
κρυφὰ χλωμοφρεγγίζει
Κάποια παρθενομυρία χαρὰ
Στὸ ζήτημα τῆς δημοφρεφῆς αὐγῆς
Και μέσα κεί στὰ βράχια τῆς ἀκτῆς
Κάτι σὰν ἴσκιος νὰ κρυφτῇ πῆ-
γαίνει

Ἄνθρωποι εἶναι ἀποσωσμένοι πιά:
Τὸ κύμα τώρα ζήτησε
καὶ κάτι ψιθυρίζει
Στὴ δροσιμένη
κι' ἡσυχία ἀμμουδιά.
Φύγαν τ' ἀστρά και κρυφὰ
κρυφὰ χλωμοφρεγγίζει
Κάποια παρθενομυρία χαρὰ
Στὸ ζήτημα τῆς δημοφρεφῆς αὐγῆς
Και μέσα κεί στὰ βράχια τῆς ἀκτῆς
Κάτι σὰν ἴσκιος νὰ κρυφτῇ πῆ-
γαίνει

Ἄνθρωποι εἶναι ἀποσωσμένοι πιά:
Τὸ κύμα τώρα ζήτησε
καὶ κάτι ψιθυρίζει
Στὴ δροσιμένη
κι' ἡσυχία ἀμμουδιά.
Φύγαν τ' ἀστρά και κρυφὰ
κρυφὰ χλωμοφρεγγίζει
Κάποια παρθενομυρία χαρὰ
Στὸ ζήτημα τῆς δημοφρεφῆς αὐγῆς
Και μέσα κεί στὰ βράχια τῆς ἀκτῆς
Κάτι σὰν ἴσκιος νὰ κρυφτῇ πῆ-
γαίνει

—Μὰ πῶς κάνεις ἔτσι; τὸν ρώτη-
σε ὁ σκύλος. Γιατί τόσο ἀνησυχία
κι' ἀγωνία; Ὅστε στιγμὴ δὲν σε βλέ-
πω ἡσυχία! Ἀς πηγαίνουμε τὸ δρό-
μο μας χωρὶς νὰ μᾶς νοιάξῃ γιὰ
τίποτα.

—Δὲν μπορῶ ἐγὼ! τοῦ ἀποκρί-
θηκε ὁ λύκος. Ἐγὼ ἐχθρὸς ζῶω
κι' ἀνθρώπους ὅλος ὁ κόσμος εἶν'
ἐναντίον μου.

—Κατάλαβα! λέει τότε ὁ σκύλος.
Αὐτὸ θὰ πῇ πῶς δὲν ξέρεις νὰ κά-
νῃς παρὰ μόνον τὸ κακὸ.

Καὶ τὸν ἄφησε.
(Κατὰ τὸ γαλλικόν).

Ναυτόπομος τῆς Κάσσου

ΤΕΜΠΕΛΙΑ

Διάλογος μεταξύ τοῦ Τοτοῦ και τοῦ
πατέρα του.)

Π.—Γιατί, Τοτό, ἐνῶ σοῦ εἶπα,
δὲν καθάρισες τὰ παπούτσιά σου;

Τ.—Διότι, ἂν τὰ καθάρισω, θὰ
λερωθοῦν πάλι εἰς τὸν περιπάτο.
(Καὶ τὸ βράδυ μετὰ τὸν περιπάτο)

Τ.—Μὰ γιατί, μπαμπά, δὲν θὰ
φράζω;

Π.—Διότι, και ἂν φράξ, πάλι θὰ
πεινῇς σὲ λίγο.
(Παράφρασις)

Γῶγος ὁ Παριζιάνος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ ξενδοχεῖο.
Τὸ γκαρσόνι:—Τί θὰ φάτε;

Ἄνθρωποι εἶναι ἀποσωσμένοι πιά:
Τὸ κύμα τώρα ζήτησε
καὶ κάτι ψιθυρίζει
Στὴ δροσιμένη
κι' ἡσυχία ἀμμουδιά.
Φύγαν τ' ἀστρά και κρυφὰ
κρυφὰ χλωμοφρεγγίζει
Κάποια παρθενομυρία χαρὰ
Στὸ ζήτημα τῆς δημοφρεφῆς αὐγῆς
Και μέσα κεί στὰ βράχια τῆς ἀκτῆς
Κάτι σὰν ἴσκιος νὰ κρυφτῇ πῆ-
γαίνει

Ἄνθρωποι εἶναι ἀποσωσμένοι πιά:
Τὸ κύμα τώρα ζήτησε
καὶ κάτι ψιθυρίζει
Στὴ δροσιμένη
κι' ἡσυχία ἀμμουδιά.
Φύγαν τ' ἀστρά και κρυφὰ
κρυφὰ χλωμοφρεγγίζει
Κάποια παρθενομυρία χαρὰ
Στὸ ζήτημα τῆς δημοφρεφῆς αὐγῆς
Και μέσα κεί στὰ βράχια τῆς ἀκτῆς
Κάτι σὰν ἴσκιος νὰ κρυφτῇ πῆ-
γαίνει

Ἄνθρωποι εἶναι ἀποσωσμένοι πιά:
Τὸ κύμα τώρα ζήτησε
καὶ κάτι ψιθυρίζει
Στὴ δροσιμένη
κι' ἡσυχία ἀμμουδιά.
Φύγαν τ' ἀστρά και κρυφὰ
κρυφὰ χλωμοφρεγγίζει
Κάποια παρθενομυρία χαρὰ
Στὸ ζήτημα τῆς δημοφρεφῆς αὐγῆς
Και μέσα κεί στὰ βράχια τῆς ἀκτῆς
Κάτι σὰν ἴσκιος ν

